

TORNAI JÓZSEF

Juhász Gyulához

*Te évek óta borom, vacsorám,
fényvel vasalt ünneplő ruhám,
rózsa-szív, kinek elfonnyadta után
a földön van tűz és az égen árny,
hogyan tudnék én elfutni tőled,
hisz nem engedsz te messze többet,
sem, hogy pohárként összetörjek,
ha legbelül ingok egészen,
vagy, hogy magamat elemésszem;
kőd a lét, mondom, s te szólsz: mégsem.
Pedig te is sokat bánatoztál,
egyetlen-bús vörös máglya voltál,
azon te magad recsegő hússal lobogtál!
De föl is gyújtottad ezt a tábor,
te, az én hála-szívemmel is áldott.
A nyomorból nőttek itt nemzedékek,
leveledző országod emel téged,
ahogy a hártvás felhőket bika-bércek
hajítják mind magasabbra,
míg nem suhannak a láng-kút napba.
Te most már az vagy, a napistenünk,
neked szakítjuk ki ömlő szívünk,
fönt állva dermedten az oltáron,
amivé te lettél, tisztaságom,
kezedből gabonát, esőt várón.
Úgy veszem ajkamra hó-nevedet,
mint egykor ostyát áldozó gyerek.
Juhász Gyula, te halni ifjú és élni öreg,
engedd, hogy fecske-fiókád legyek.
Te taníts csivogásra és röpülésre,
viharból réműlt-vad menekülésre,
szívek vér-ereszén megülésre.*

*Vacsorám, óborom minden hangod,
véremmé-agyammá kell fakadnod,
emberek követe hadd legyek már,
önmagát elosztó, mint te voltál
ezen a por-tájon, Duna-Tisza mentén,
énekek füstöltek, amerre mentél.
Fejembe-húzlak, mint gyöngy-sisakot,
markomba-szorítlak, szirom-kardot,
veled vívom meg a sárkány-harcot.
Áldj meg a véred dalaival,
így kérlek én, madárvad fiatal,
kinek élete, hogy most költő s most magyar.*

